

Pedra, Paper, Tisores

En una escola del Vallès hi anava una nena que es deia Maria. Tenia el cabell llarg i ros com el Sol i sempre recollit amb una cua alta. A vegades, explicava coses que la resta no entenia. Li costava tenir amics i amigues, però aquell dia un nen que acabava d'arribar a l'escola es va apropar a parlar amb ella. Era molt alt, una mica prim i tenia el cabell curt i negre.

- Hola! Em dic Jose. Jo també sóc tímid, podem ser amics? -li va preguntar a la Maria i ella li va dir que sí amb el cap.- I si ens expliquem coses de nosaltres mateixos? - li va tornar a preguntar. La Maria va tornar a afirmar amb el cap. - Va qui comença, tu o jo?.Espera, ho farem a "sorts", jugarem a "Pedra, Paper, Tisores". - li va dir en Jose.

Van començar la partida i va guanyar en Jose. Abans de poder fer la primera pregunta, va sonar la música del pati. Un cop al pati, van seure al " banc de l'amistat". La Maria li va explicar que tenia vuit anys i dues germanes més grans, la Marta i la Mara que anaven a l'Institut Diversity. La Maria es va aixecar a llençar el paper de l'entrepà al contenidor groc i, un parell d'alumnes de 5è, es van ficar amb ella:

- Ei, vés amb compte, *cervell de mosquit*, quan tornis a pujar per les escale no sigui que algú et vegi i et trepitgi!! ha ha ha!!!

- Què li acabes de dir? - li va preguntar en Jose amb cara de pocs amics.

- Que la teva amiga és més petita que un mosquit, ha, ha, ha! No creus?ha, ha, ha - va respondre un d'ells.

- Ella no és petita, és baixeta i és la meva amiga! - va contestar en Jose tot posant-se dempeus. - A més, us diré una cosa: si us fiqueu amb ella, us esteu ficant amb mí. Immediatament els alumnes més grans van marxar sense dir res, però sí amb una mirada desafiant que la Maria no va poder veure perquè estava molt emocionada pel que havia fet el seu nou i valent amic.

- Moltes gràcies! Jo no sóc tan valenta, a vegades no sé què dir ... Molts cops necessito més temps per contestar. Un dia els meus pares i una doctora molt simpàtica em van explicar que jo tenia un Síndrome que es deia Asperger. -va explicar la Maria.

- No et preocupis! això no és dolent! - va respondre el seu amic. Un dia a la Biblioteca vaig llegir un llibre d'un nen amb aquest síndrome. Era un nen normal, però que li passaven coses diferents. A mi també em costa fer moltes coses i demano ajuda i a vegades continuo sense entendre-les. Pot ser també tinc un Síndrome...

Tots dos van tornar a casa. La Maria ja estava més contenta perquè mai havia conegut a un nen nou, simpàtic, alt i sobretot amable amb ella. Aquella nit, li va costar dormir. La nit es va fer llarga...la Maria va tenir un malson: en Jose la perseguia per tot arreu amb una *tarantula* a la mà! Nooooo...el carrer no tenia sortida, estava tallat!

A l'endemà quan es van trobar a l'escola, la Maria no volia estar amb el seu amic.

Cada cop que en Jose s'apropava a ella, la Maria sortia corrents:

- Però què et passa Maria? - li cridava.

- No vull que t'apropis! No vull jugar amb tu i menys amb aquesta aranya peluda.

Tinc por! Deixa'm! No vull ser la teva amiga. Ets dolent!!!- li va respondre.

El Jose no entenia res de res, estava totalment descol·locat. El camí de tornada a casa el va fer plorant. - Què li ha passat? -es preguntava. - Una aranya peluda? Jo? Si em fan por a mi també!!!

A casa de la Maria les coses tampoc anaven bé. La Maria estava molt nerviosa i repetia tota l'estona la mateixa frase: - "El meu amic m'ha fallat, el meu amic m'ha fallat". Finalment, les germanes grans de la Maria li van explicar que això que li havia passat s'anomenava SOMNI, una historia no real creada pel nostre inconscient.

- Inconscient? Què és això?. - els hi va preguntar.

- Inconscient vol dir que el teu cervell que està dins del cap, a vegades fa coses que tu no vols fer. - va respondre la Mara.

- Ahhh!!! o sigui que la tarantula no és real, és un somni?- continuava preguntant.

- Molt bé Maria! Vas somiar una cosa molt real al teu somni però que és mentida. El teu amic, no t'ha fallat. - li va recordar la seva germana Marta.

- Marta, doncs ara tinc un problema i això sí que és veritat. Em sembla que haig de demanar perdó a algú... - va reflexionar la Maria.

- Vols el meu mòbil i parles amb ell? li va oferir la seva germana.

- No, tinc una idea! Demà tornaré a jugar amb ell a "Pedra, paper, tisores".